

*Kabkabalarımı gökkuşağımdan kaydıran,
neşeli hikâyeleri yarım bıraktırılan
çocuklarımıza...*

Bölümler

Bir Düş	9
Ninem Masal Olmuş!	14
Arkadaşım Kiki	22
Halikarnas Balıkçısı	28
Demirden Tren	33
Savaştan Kaçan Çocuk	40
Ayı Ahmet ve Çetesi	48
Yarışma	55
Anamın Dokumaları	60
Maceracı Dedem	66
Meyve Bahçemiz	74
Anneannemle Dedem	82
Yüreğimiz Ağzımızda	87
Büyük Gün	93
Doğu Ekspresi	99
Bizim Öğretmen Bi' Tane!	107
Filmin Kars Bölümü	120
Azad'ın Kankası	129
Hayalet Şehir Ani	137
Eve Dönüş	143
Sürpriz!	149
Filmin Sonu	159

Bir Düş

Belki de ben, doğmadan önce bulutların kanatlarındaydım? Çünkü, kendimi bildim bileli gökyüzünde dolaşıyor bakışlarım.

Küçükken, annemle birlikte “bulutları bir şeylere benzetme” oyunu oynardık. O da anneannesiyle, yani benim ninemle oynarmış. Annem de *bulut delisi* bir çocukmuş, sokakta havaya bakarken durmadan kapaklanır düşermiş. Dizleri yara bereden görünmezmiş. Tıpkı benim gibi.

Rüyamda, arkadaşım Esmalar'ın köydeki bostandaymışız. Karpuzları mideye indirmiş, karnımız balon gibi şiş, otların üstüne öylece uzanmışız. Kedim Şarlo da oynuyormuş, oradaki kedi köpeklerle. Esmâ, ben, Kerem, köydeki çocuklar boncuk gibi dizilmiş, yatıyoruz. Tabii, benim gözüm gene bulutlarda.

Esmâ, kopardığı kır çiçeklerini veriyor bana.

“Bak, bunlar çok güzel kokar,” diyor.

Alıp içime çekiyorum. Ohh, miss!

Hiç konuşmadan çiçeklerin, otların kokusunu soluyarak, ööyle havalara bakıyoruz. Bembeyaz, pamuk gibi bir trenin yol aldığını görüyorum gökyüzünde. Her yanı yumuşacık, buluttan bir tren bu.

Tabii, durur muyum, kucağımda Şarlo, hemen biniyorum trene. Rüya bu ya! Kerem, gelip yanıma kuruluyor. Ardından, Esmâ da yer kapıyor. Gökyüzü gri mavi! Yolumuzun üstünde, kar beyazı, irili ufaklı bulutlar var; hiç kıpırdamıyorlar. Sanki “tıp” demiş minik bulutlardan biri, öbürleri de taş gibi kalakalmış. Uzaklarda, duman rengi bir bulut kümesinin içinden gökkuşağı çıkıyor ve kocaman bir yay çiziyor havaya. Besbelli, oralarda bir yerde yağmur yağmış. Rengârenk gökkuşağı acayip bir sevinç veriyor bize.

“Gökkuşağına baaak, kapı gibiii, bulutlar geçiyor altından!” diyor Esmâ.

“Aç ka-pı-yı be-zirgân-ba-şı, be-zirgân-ba-şı...” diye, oyunun şarkısını söylüyorum.

Hepsi katılıyor bana.

“Aç ka-çı-yu, beee-zirgân-baa-şı, beee-zirgân-baa-şı...”

Ben anaokulundayken doğum günüme, annesi İspanyol olan bir arkadaşım da gelmişti. Hep birlikte bu oyunu oynamıştık.

Arkadaşımın annesi, bizi görünce, “İspanya’da çocukken biz de bu oyunu oynardık. *Pase misi, pase misi* derdik biz bu oyuna,” demişti.

O zaman çok sevmiştim bu adı. Hiç unutmadım.

Trenle bulutların arasından, altından geçerek ilerliyor, onlarla *pase misi, pase misi* oynuyoruz bu kez.

Yanımızdan kuşlar uçuyor. Kuşlardan bazıları, trenin içine girip oraya buraya konuyor; metroda müzik yapanlar gibi, koro halinde şarkı söylüyorlar. Trenin koltukları yumuşacık, pencereleri de eğri büğrü. Buluttan ya...

Sessiz sakın ilerliyoruz. Çıt çıkmıyor! Sanırım, hiç kimsenin acelesi yok. Sanırım, yolculardan hiçbiri işe ya da okula yetişmiyor. Bütün gökyüzü bizim. Bulutlar, gökkuşağı, güneş, kuşlar, hepsi hepsi... Gökyüzü çok renkli ve neşeli, biz de öyle.

İçimden, anaokulunda öğrendiğimiz şarkıları söylüyorum:

*Mini mini bir kuş donmuştu, pencereme
konmuştu...*

Aldım onu içeriye, cik cik cik cik ötsün diye...

Buluttan trenimiz, zeplin gibi süzülerek, bizim okulun bahçesinin üzerinden geçiyor. Tepelerinden

bakınca yer cücesi gibi görünen öğrenciler, yakan-top oynuyorlar. Okulun bahçe duvarına oturmuş bir çocuk, gökkuşağına, bulutlara dalıp gitmiş...

Biz de gökkuşağına iyice yaklaştık. Yüreğimiz ağzımızda. Birdenbire, sevincimiz gökyüzünü kaplıyor; kahkahalar ve çığlıklarla gökkuşağından aşağı kayıyoruz.